

Mångbergsvisan

Melodi: Flicka från Backafall

Här upp i Dalom som skogarna susa,
härligt, harmoniskt, så ljuvligt och friskt.
Här hör man vattnet i åarna brusa,
här finns ett ställe jag kallar för mitt.
Mångberg det heter och ligger bland bergen,
som majestätiskt slår vakt om mitt tjäll.
Blommor och klöver åt åkrar ger färgen.
Tydligt hörs bruset från dammen var kväll.

Skogen står grön bakom min lilla stuga,
som mina fäder åt mig lämnat kvar.
Granar och tallar så vänligt de buga,
talar om minnen från barndomens dar.
Då jag som liten vid min moders sida,
alltid fick njuta en kärleksfull vård.
Minnena bleknar när åren de lida.
Mor är nu borta, men kvar står min gård.

Gårdsgårdar skyddade åkrar och ängder,
då ifrån betande kossor och får.
Nu allt det gamla blott hälsningar sänder,
ifrån den gryende ungdomens vår.
Livet i Mångberg är ej vad det varit,
då man i skogen med korna gick vall.
Fäbodidyllen har sorgligt nog farit,
nu som i sagan, den tiden är all.

Nu kommer gäster från gator och gränder,
hit ifrån städernas larmande brus,
och de sig solar vid Mångdammens stränder,
njuter av badet och skogarnas sus.
En roddtur man tar sej där näckrosen blommar,
på sjön som ligger där strax intill byn.
O, huru skönt i den ljuvliga sommar,
känna sig fri som en lärka i skyn.

Alla som en gång i Mångberg har varit,
och här fått njuta av skönhet och ro,
tänker nog säkert på dagar som farit,

önskar att ännu en gång här få bo.
Ack, dessa dagar så hastigt försvinna,
det är med vemod man tänker därpå.
Ännu en sommar skall tids nog upprinna,
färden hit upp till mitt Mångberg då går.

Diktat av Påls Karin Sandberg Sollerön- Uppsala

Påls Karin föddes i Häradsarvet, Sollerön 1909. Redan i mitten av 1920-talet var vår mor fäbodkulla i både Mångberg och Flenarna. På 30-talet var hon, som många andra Sollerökullor, tvungen att söka arbete utanför ön. Hon fick arbete vid porslinsfabriken i Gustavsberg utanför Stockholm.

1937 började hon arbeta på Vilohemmet i Rättvik, där hon arbetade som kallskänka. I två år blev hon kvar i Rättvik, för att sedan ta tjänst som hushållerska i Uppsala. I Uppsala gifte hon sig och blev den staden trogen resten av sitt liv. Hennes längtan upp till Dalarna var dock alltid stark när sommaren närmade sig. Knappt hade vi sjungit färdigt "Den blomstertid nu kommer" på skolavslutningen förrän flyttlasset till Mångberg gick. Där väntade oss ett långt och härligt sommarlov. Vi återvände inte till Uppsala förrän i mitten av augusti.

Under somrarna på 50-talet gick mamma ofta och nynnade på melodin "Flicka från Backafall". Plötsligt kunde hon lämna det hon hade för händerna, snabbt få fatt på en penna för att skriva ner några rader till melodin. Så småningom växte Mångbergsvisan fram. Vid flera tillfällen, hemma på Påhlsgården och vid majstångsresningar i Mångberg, tog mamma fram sin gitarr och vi döttrar sjöng visan tillsammans med henne.

1992 gick Pål Karin bort. Mångbergsvisan är för oss döttrar ett mycket kärt minne efter henne.

*Meit, Margit, Maud och Gerd.
Döttrar till Karin.*